

מסורת הש"ס

מי שאמר פרק שלישי נזיר

יח.

עין משפט
נר מצוה

י"א א מ"י פ"ו מהל'
נזירות ג' ג'
י"ד ב מ"י שם הלכה ח'
פ"ו ב מ"י שם הלכה ט'
פ"ז ד מ"י שם הל' טו
וע"ש כ"ח:

תורה אור השלם

1. וכו' יצאנו מה ע"ז
בפסוק פתאום וטעם ראש
נזיר ונזל ראשו ביום
טוהריו ביום השביעי
יגלגלה: במדבר ו' ט
וע"ש הכהן אחד
לחצות ואחד לעלה
ובכפר ע"ז מאשר וטעם
על הקפץ וקדש את
ראשו ביום הזה:
במדבר ו' יא

מוסף רש"י

וקדש את ראשו. למרות
טהרה שבה (נזירות ב').

פ"י הרא"ש

טהרה: מה טעם שנטמא
וכו' א"ע שחלתו היה
טהור כ"ש טמא שקבל
עליו נזיר בטומאה: ביום
הבאת קרבנותיו. דהיינו
יום ח' אז תחיל קדוש
ראשו דהיינו גידול שער
לנזירות טהרה דבתיב
קדוש יהיה גידול פרי: וכו'
י"ט ב' יהודה אומר ביום
הנחלתו. היינו ב' ולקמן
פירש טעמיהו: פ"י ר"י
ב' יהודה (היא) דאמר
נזיר טהרה פ"י הוא
דחילתו. הלכך קרי בה
טומאות הרבה כי כבר
התחיל למנות נזירי טהרה
ומי' אינו מביא אלא קרבן
א' וכו' ונזירין לא יצאת
שעה שראוי להביא בה
קרבן אבל לזכי דאמר נזיר
טהרה לא חילל עד ח'
אם נטמא בה חדר טומאה
אריכתה היא ואם נטמא
בחו' הרי יצאת שעה שראוי
להביא בה קרבן וכו'
קרבנות בעי' למיחי:
(ה) איסורי וקדש את ראשו
בזמן שפטר. כלומר בזמן
הראוי לכפרה אף אם לא
כפר: איך ליטא קרא וקדש
את ראשו. וכו' ומסילא
ידענא דאוכסר קאי:

(ה) נזיל דקס דירסמו נגמ:

דאי סלקא דעסק פגלחא טומאה ימי חלוטו מי לא בעי פגלחא.
והכתיב וכנס המטהר את בגדיו וגו' והואו דינא דקא מימי ומי
נזיר בקבר כו' כי קאמי וכו' זה זה ראוין לתגלח: לעולם אימא
לך תגלח דטומאה (ה) כיון שהיה ושה וטעל מתגלה בשביעי שלו והאי

(ה) דקא פריץ ימי חלוטו שאין שער
ראי לתגלח מתגלח דנזירות קאמר
דלילו נזירות בקבר כשהוא (ה) תגלח
מעשיו מתגלח על נזירות אבל נזיר
מזרע כשמתגלח תחילה מתגלח על
שנתפס מזרעו והכי קמי ימי
חלוטו שאין ראוי לתגלח טומאה
דנזיר אלא לתגלח דלרעת לא כל
שכן שאין עולין מן המנין דנזירות
דטהרה ולעולם אימא לך היכא דנזיר
והוא צבית הקברות טעון גילוח
דטומאה: פ"א שטע וכו' ימות מס עליו
כפסע פסאוס כטור שנטמא כו':
נזיר בקבר. שהיה טמא מתחילת
נזירות: אינו דין כו'. (ה) וזו מדקמי
ולפטר את הנזיר בקבר שאין טעון
העברת שער שטע מיהא דאין טעון
גילוח (ה) שער ש"מ: אלא (ה) טמא
שנזר שביעי שלו. שטעל בו עולה לו
מן המנין דהואיל וזוהי נזיר בקרבן
מתחיל למנות מבו ביום: ונזיר פטור
שנטמא כו' שביעי שלו עולה לו מן
המנין. דאין לו טהרה עד יום שמיני
שמיני קרבנותיו כו': דפניא וקדש
את ראשו. שיתחיל למנות לענין
נזירות אינו דין כו' הדין
ואת"כ מיה ש"מ ב' ר' יוחנן
מקלס: (ה) ד"ה אלא
שטמא שמו: (ה) ד"ה
ביום תגלחתי וכו' יגילה
ראשו גליל ומינת את
נחמך: (ה) ד"ה כגון
שנטמא וכו' טהרה כלל
וקרי' ליה טומאה
אריכתה הדין ואת"כ ביום ח'
דאי חללתי וכו' ואינו חייב
ואי אלא קרבן אחד
דאליבא דרבי כיון דנטמא
ביום שמיני וכו' נחמך
קרבן על כל אחד כו' ל' ל'
הדין ויבטל דלי נחמך:

הגהות הר"ב

(ה) וכו' ד"ה נזירות ימי חלוטו
וכו' דקאמר ימי חלוטו
כל"ל וזמין פריץ נחמך:
(ה) בא"ד כשהוא מתגלח
משכשכו: (ה) ד"ה וכו' ימי
נזירות אינו דין כו' הדין
ואת"כ מיה ש"מ ב' ר' יוחנן
מקלס: (ה) ד"ה אלא
שטמא שמו: (ה) ד"ה
ביום תגלחתי וכו' יגילה
ראשו גליל ומינת את
נחמך: (ה) ד"ה כגון
שנטמא וכו' טהרה כלל
וקרי' ליה טומאה
אריכתה הדין ואת"כ ביום ח'
דאי חללתי וכו' ואינו חייב
ואי אלא קרבן אחד
דאליבא דרבי כיון דנטמא
ביום שמיני וכו' נחמך
קרבן על כל אחד כו' ל' ל'
הדין ויבטל דלי נחמך:

הגהות מהר"ב

דנשבור

(א) וכו' ד"ה כגון שנטמא
וכו' וזו ונטמא ביום ו'
דטומאה וכו'. י"ב ע"י
א"מ: (ה) חס' ד"ה ביום
תגלחתי וכו' והא דקמין פ"י
קמא דכריתות דף כ' י"ב
כל"ל וזו ונטמא ביום ו'
נזירות לעיל שהיה
בזמן. אורח מישור:

הגהות הרוספוט

1. חס' משכשכו נחמך.
2. ג' ל' טהרה.

ימי חלוטו מי לא בעי תגלחא. כסוף ימי חלוטו דכתיב וכנס

המטהר את בגדיו וגלה את כל שערו אצל תגלחא דטמאה לית
בזה כמלכות דגם תגלחא שניה שנגלה אחר ימי קפדו מתוך טומאה
הוא תגלחא שגם כיומי ספרו מטמא אדם כמגע: לא תגלחא טומאה
דנזירות קתני. כלומר לעולם אימא

לך תגלח דטומאה ודקאמר דכתיב
חלוטו נמי אימא תגלחא דטומאה לא
תגלחא דנזירות קתני דנזיר בקבר
ראוי שערו לתגלח מתחמת נזירות
וכיומי חלוטו לא בעי תגלחא דטומאה
מחמת נזירות אלא מחמת זרעו זה
אין שייך לנזירות כלל הילכך לא יעלו
לו ימי לנזירות: בטהור שנטמא
הכתוב מדבר. כלומר שהתחיל למנות
נזירות בטהרה ואחר כך נטמא
דכתיב והימים הראשונים יפלו:
ולפטר את הנזיר בקבר שאין טעון
העברת שער והבאת ציפרין והלא דברים
ק"ו ומה טהור שנטמא טעון העברת שער
והבאת ציפרין מי שהיה טמא מתחלה אינו
דין שיהא טעון העברת שער והבאת ציפרין
ח"ל וטמא ראש נזיר כמי שהיה טהור ונטמא
הכתוב מדבר שיהא טעון העברת שער
והבאת ציפרין ולפטר את הנזיר בקבר ש"מ
מאן תנא הא דת"ר (ה) אין בין טמא שנזר לנזיר
טהור שנטמא אלא שטמא שנזר שביעי שלו
עולה לו מן המנין ונזיר טהור שנטמא אין
שביעי שלו עולה לו מן המנין א"ר חסדא
רבי היא דאמר רבי אין נזירות טהרה חלה
אלא עד שמיני דאי תימא ר' יוסי בר' יהודה
היא האמר נזירות דטהרה משביעי הוא
דחילא (ה) מאי רבי ומאי ר' יוסי ברבי יהודה
דתניא וקדש את ראשו ביום ההוא ביום
הבאת קרבנותיו דברי רבי ר' יוסי בר' יהודה
אומר ביום תגלחתי והא דתנן (ה) נזיר שנטמא
טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד
מאן תנא אמר רב חסדא ר' יוסי בר' יהודה
היא דאמר נזירות טהרה משביעי חילא
ומשכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר
ונטמא בשביעי (ה) (ומני ר' יוסי בר' יהודה היא)
כיון דלא יצא שעה הראויה להביא קרבן אינו
חייב אלא קרבן אחד דאי תימא רבי היא אי
דנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי (וחזר
ונטמא בשביעי) כולוהו טומאה אריכתה היא
ואי דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני הרי
יצתה שעה שראויה להביא קרבן מאי טעמא
דרבי אמר קרא וכו' וקדש את ראשו וכו' ברבי
יהודה אם כן לימא קרא וקדש את ראשו
ביום

טהרה כבר חשיב ליה טומאה אחריתי ולא היה כנטמא כשני דהאי
ודאי טומאה אריכתה היא דאמרי לא חל עליה נזירות טהרה ומכל
מקום פטור עמנו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא
י"א שעה אחת ליום שראוי הוא להביא קרבנות דהיינו ביום שמיני:
דאי רבי. דאמר דאין מתחיל למנות נזירות טהרה עד יום
שמיני כולו: טומאה אריכתה היא דלא נראה עדיין להתחיל
נזירות והוי כאלו נטמא כשני ואמאי קרי ליה טומאות הרבה
ואי דנטמא בשמיני כו' כיון דלא שעה שראוי להביא קרבנותיו
ודאי נטמא אחר הנאת קרבנותיו דודאי לרין להביא קרבן
טומאה אחר: דכתיב מאשר חטא ע"ה הנפש. וכתיב כההוא
קרא ללחור וקדש ראשו ביום ההוא פ"י ביום שפטר עליו דהיינו
בשמיני: אם כן לימא קרא וקדש את ראשו. ופשיטא דאשמיני
דקיימין בזה איירי ביום ההוא למה לי אם אינו ענין לשמיני
מנהו לשביעי דאיתור למשד אשביעי:

ורבי

וחזר ונטמא כשני אינו קורא לו טומאות הרבה לפי שעדיין לא חל
עליו טהרה כו' ודמי ט' לטומאה אריכתה. דאי אליבא דרבי
לא משכחת לה דמיקרי טומאות הרבה ולא ליחייב אלא קרבן אחד
דאי אמרת משכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי
אינו חייב אלא קרבן אחד לטוף ימי טהרתו כיון דנזירות דטהרה
לא חילל עליה עד יום שמיני כולה חדא טומאה אריכתה היא
ולכא זהו טומאות הרבה. ואי אמרת כגון דנטמא (ה) בשמיני והיוין
אחד דאי אליבא דרבי כיון דנטמא יום שמיני שעתה שעה שראויה
להביא בה קרבן נחמך על כל (ה) אחד. הילכך לא מיתוקמא
מאלא כרבי יוסי ברבי יהודה ש"מ: מאי טעמא דרבי. דאמר
לא חילל עליה נזירות דטהרה עד יום הנאת קרבנותיו: דאמר
קרא וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וגו'. דמשמע אימתי וקדש
את ראשו שיתחיל למנות בו בזמן שפטר עליו דהיינו בשמיני (ה):

ורב

